

ZITA MARINOVÁ

Zatloukači

Zita Marinovová

ZATLOUKAČI

Zita Marinovová

ZATLOUKAČI

Copyright © Zita Marinovová, 2016

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2016

Photo on Cover © Samphotostock.cz, 2016

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS,
Alena Šulcová Laňková, 2016

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2016

ISBN 978-80-7475-159-2

KRISTIÁN

Soud rozhodl, bla bla bla, manželství se rozvádí... kecy v kleci. Odhodil jsem dopis na kuchyňskou linku ve spoře zařízené, pronajaté garsoniére, aniž bych ho dočetl. O rozvodu beztak fakticky nerozhodl soud, ale moje bývalá žena. Oficiální rozsudek byl už jen formalita. Pokud jde o mě, nikdy bych se nerozvedl. Ale když vás životní partnerka označí za vypeřelichaného seladona, který si libuje v milostných pletkách na úrovni teenagera, vztahu to na pevnosti nepřidá. A za všechno může jen nešťastná shoda okolností. Jak jsem mohl vědět, že balím nejlepší kamarádku své ženy, když jsem ji u nás doma nikdy nepotkal? Pravda, moc času jsem tam netrávil, ale stejně se proti mně tehdy všechno spiklo. Do té doby jsem proplouval manželstvím i všemi dalšími souběžnými vztahy naprosto bez úhony. A všichni byli spokojení.

Že mě Bára všech deset let našeho manželství milovala, jsem si naprosto jistý. Vadilo jí jen to, že jsem nechtěl děti. Kdykoli na to ale při-

šla řeč, nezapomněl jsem použít slovo ZATÍM, takže dřív nebo později bych nakonec buď já souhlasil, nebo ona rezignovala. Pravda, jak se jí blížila čtyřicítka, byla v otázce děcek čím dál hysteričtější. Pamatuju si jednu takovou debatu, při které jsem tupě listoval nějakým stupidním časopisem a najednou jsem narazil na článek o tom, že Petr Janda a nějakí další známí týpci si pořizují potomky ještě i po šedesátce. Tak jsem jí to hned ukázal, abych ji povzbudil. Ona se ale rozbrečela a řekla, že tihle chlapi mají manželky o čtyřicet let mladší, kdežto mezi námi dvěma je věkový rozdíl osm let. Takže tenhle argument mi moc nevyšel. Jenomže co s dětma? Jasně, když povyrostou, chodí nakupovat a vynášet smetí, můžete jim poručit, aby vám umyli auto nebo vyleštili boty. Ale bez toho dokážu žít. Bára evidentně ne.

Takže když se provalilo moje smilstvo (tak to nazývala ona, v dramatických situacích často vytahovala opravdu podivná slova) s její kamarádkou, udělala doma takový dusno, že jsem dobrovolně opustil náš dům, načež ona si během měsíce nabrnkla nového amanta (tohle

slovo mám taky od ní), který se prý na děcka celý třese. No dobře, ať si každé dělá, co chce. Dost mi ale vadí, že jsem se tak ukvapil s vyklizením pole, takže oni dva teď vrkají v mém baráku, zatímco já přežívám v pronajatém minibytečku a čekám na majetkový vyrovnání. Větší problém ale je, že jsem měl na manželku napsanou firmu, kterou mi sebrala bez mrknutí oka. Chápu, že měla na moje podnikání vztek, protože se jednalo o seznamovací agenturu, kterou jsem nejenom úspěšně vedl, ale také se jejím prostřednictvím úspěšně seznamoval, ale že v sobě nenašla trochu velkorysosti, aby mi to, co já jsem měl rád a ona ne, nechala, tomu fakt nerozumím. A to přitom vím o ženských úplně všechno.

EVA

Už zase. Koupila jsem si komodu a vezu ji na nákupním vozíku k autu přes celé parkoviště. Vozík je těžší než já a špatně se mi s ním manipuluje. Jenomže blíž nebylo místo. Ano, hned u vchodu je několik parkovacích míst prázdných, ale ty jsou vyhrazeny pro invalidy a pro rodiny s dětmi. Proč žádného manažera obchodních center nenapadlo vyhradit několik výhodně situovaných míst taky pro osamělé ženy? Dost na tom, že musím ten kus nábytku doma úplně sama dovléct z auta až do baráku a následně, opět úplně sama, ho podle návodu smontovat, při čemž si způsobím mozoly, polámu nehty a zničím lepidlem tričko. Takže si myslím, že ve společnosti, kde jsou single ženy běžným jevem, a to většinou ne zcela vlastní vinou a určitě ne dobrovolně, by zkrátka měly mít určité výsady, které by jim usnadnily jinak dost složitý život.

Doma jsem si udělala kafe, vytáhla aku vrtačku a už ani nepřemýšlela o tom, zda by mi

někdo z kamarádů mužského pohlaví nepřišel pomoci. Dnešní chlapi jsou totiž dysfunkční. Ne všichni, samozřejmě, ale ti, co znám já, jsou ochotni poskytovat „údržbu“ pouze jednoho druhu. Kladívkem a šroubovákem by si dost možná i ublížili. Proto jsem se naučila být samostatná a nezávislá. Nedávno jsem dokonce přivrtala konzoli do stropu. „Pokud jsi zvládla tohle, tak už ale opravdu nepotřebuješ nikoho,“ okomentoval můj kutilský čin kamarádčin přítel. Hm, pěkně děkuju.

Občas je mi ale smutno. Někdy bych byla ráda zadaná. A když ne zadaná, pak aspoň bohatá. Já vím, někdo by mohl namítnout, že peníze a úspěch mi osobní štěstí nepřinesou. Bla bla bla. Splíny se prostě líp utápějí v šampaňském v limuzíně než v rumu v nádražní putyce. Obzvláště když vám je vám skoro čtyřicet a jakožto ředitelka špičkového horského hotelu jste zvyklá na určitý komfort.

A když už jsme u té ředitelky, to taky není, pokud jde o schrštění životního partnera, kdo ví jaké terno. Asi před dvěma lety jsem si založila profil na internetové seznamce, ale jako s ře-

ditelkou se se mnou nechtěl sejít nikdo. Prostě nikdo. Ani ti úspěšní, ani ti neúspěšní, ani chudí, ani bohatí. Až když jsem si povolání změnila na formulku „pracuji v oboru turistický ruch“, začaly chodit nabídky. Většina chlapů si to totiž vyložila tak, že dělám průvodkyni (našli se ovšem i exoti, kteří mě pokládali za pokojskou). A průvodkyně, to je pro mužskou část populace něco jako taková horší letuška. A tak, pokud jde o můj život, zatloukám. Jiná cesta zatím není. Ovšem není asi potřeba dodávat, že nejsem jediná. Svou pravou totožnost zatloukají všichni. Byla jsem už na rande s piloty, kaskadéry, manažery zahraničních hvězd a řediteli úplně všeho. Hmm, snad se jednou najde někdo, kdo tu pravdu snese a unese.

Navíc je tady problém s věkem. Věra Chytilová prý jednou řekla: „No jó, mužský, ty nestárnou. Šediny je zdobí, brýle jim svědčí, vrásky jsou sexy. Žádné křečové žíly. Žádná celulitida. Žádné klimakterium. A pak najednou... zdechnou.“ Je to pravda. Ale je to tak strašně, ale strašně nespravedlivé! Jak by byl život překrásný, kdyby v tomto ohledu vládla

mezi pohlavími rovnost! Jak já bych se těšila na každé další narozeniny, kdy budu opět o rok starší, čili přitažlivější! Nemohla bych se dočkat prvního šedivého vlasu a denně bych zvědavě pozorovala v zrcadle svůj obličej a jákala nad každou další ranní skrčeninkou, přičemž bych doufala, že se z ní vyklube pořádná vráska. Celý život by pak probíhal ve stejně šťastném očekávání, jako když jsem ve dvanácti sledovala, jestli už mi konečně rostou prsa. A co teprve celulitida?! Představa, že přijdu na koupaliště a kámoška mi závistivě pochválí tu naprosto bezvadnou pomerančovou kůži na stehnech, je boží. V takovém světě by muži obdivně sledovali naše věkem poznamenaná těla a při slavnostních příležitostech, kdy je potřeba vypadat skvěle, bychom se snažily zvýraznit vějířky kolem očí, o nosoretních rýhách nemluvě. Přestaly by se nosit ofiny, protože by byla věčná škoda ukryvat svou přednost, tedy vráskami protkané čelo. Kosmetické salony by nabízely vysušující kúry, nejžádanějším zákrokem na klinikách plastické chirurgie by bylo povolování kůže, žádný kadeřník by se neobešel bez šedivého melíru

a vlasy by se nezahušťovaly, ale vytrhávaly. Tak takhle by podle mě měla vypadat rovnoprávnost. Mám dojem, že ty feministky to celé nějak nedomyslely. Nejenom volební právo, ale i vývoj ideálu krásy bylo potřeba mít pod kontrolou. Jenže je pozdě. Ďolíčky na zadku mi prostě nikdo nepochválí.

KRISTIÁN

Před opuštěním bytu provedu běžnou zběžnou kontrolu. Mobil mám, klíče mám, doklady mám. Při pohledu do zrcadla v předsíni mě napadne k výše zmíněnému výčtu ještě jedna položka... Šarm? Mám! Kdybych byl hrdina nějakého románu, autor by asi tento výjev popsal takto: *Roztomilý postřeh ohledně vlastního šarmu, který byl skutečně nesporný, vykouzlil na Kristiánově hezké, ale zároveň drsně mužné tváři okouzující úsměv. Zapnul si sako, v němž si ničím*

nezadal s hrdiny typu Jamese Bonda, a vyrazil na schůzku s další z nekonečné řady půvabných žen, jež prahly po jeho společnosti...

Takže asi tak. Tato letmá úvaha mě ovšem přivedla na zajímavou myšlenku vést si deník. Budu o sobě psát ve třetí osobě, abych v případě, že by se dostal do nepovolaných rukou, mohl tvrdit, že se nejedná o zápisky z mého života, ale o rukopis románu. Ano, určitě to udělám.

Příjemný pocit očekávání spojeného s nadcházejícím rande rozbijí lístky, které mi začnou lézt z bankomatu místo peněz. NA TOMTO ÚČTU NENÍ DOSTATEK HOTOVOSTI PRO VÁMI ZADANÝ VÝBĚR. Co to, do prdele, je??? Rozum se sice vzpírá uvěřit, že by zašla až takhle daleko, ale stejně vytahuju z kapsy mobil a vytáčím svou exmanželku.

„Prosím...“ ohlásí se Bára odměřeně, což mě rozladí ještě víc.

„Prosím tě, nepředstírej, že nevíš, kdo ti volá,“ nezastírám své rozladění.

„Miláčku, na předstírání čehokoli jsi tady expert ty. Copak bys rád?“ přechází ta zmije do jízlivě sladkého tónu.

„Já bych rád věděl, kdy budeš konečně ochotná uzavřít majetkový vyrovnání. Ty tvoje odklady, který jsou jen záminkou k tomu, abys mi vyluxovala účty, jsou nedůstojný, směšný, trapný...“ nemažu se s ní.

Na druhém konci linky je dlouho ticho. Asi pochopila, že teď už vážně přestřelila, takže pokračuju důrazným napomenutím: „Posloucháš mě? Ty mi prostě NEMŮŽEŠ sebrat úplně všechno!“

V následující vteřině se stane něco neuvěřitelného. „Aha... tak jak to, že jsem to udělala?“ odpovídá Bára zvesela na mou řečnickou (!!!) otázku.

Chtě nechtě tedy musím přeshaltovat do vyjednávacího módu a rozhovor se dále odvíjí takto:

Já: „Já tě žádám... můžeme se konečně nějak domluvit? Bydlím v pronajatý garsonce a jezdím starou rachotinou. Navrhni něco rozumného a pojdme to podepsat.“

Ona: „Nechám si barák, nový auto a firmu. Ty si nech ten rozpadlej penzion v Krkonoších. Budeš mít bydlení, rolbu, hypotéku...“

Já: „Baru, ty přece víš, jak nemám rád zimu.“

Ona: „V tom případě ti můžu ještě hodně dlouho zatápět. Zvaž to. Pa.“

A zavěsila. Prostě zavěsila. Kdyby byla stále mojí ženou, sjednal bych si rychle pořádek. Teď jsem ale rád, že jsem si sjednal aspoň bydlení...

DENÍK:

Poté, co svou excelentní schopností konstruktivní diskuse vzal s lehkým úsměvem na rtech své bývalé ženě vítr z plachet, hladce dosáhl dohody.

HANKA

Nenávidím úterý. Není to totiž den jako každý jiný. V úterý máme v naší redakci televizního magazínu Top hvězda, zabývajícího se životem

slavných lidí, poradu. Sejdou se všichni reportéři, tedy i já, a pokouší se vnutit dramaturgyni náměty na reportáže, které by rádi natočili, a celkem snadno si tak vydělali slušné peníze. Pochopitelně všichni nejraději saháme po celebritách nižší kategorie, které jsou za účinkování v televizi rády a ochotně nám vycházejí vstříc s každou blbinou, kterou po nich chceme.

Dramaturgyně je ale pes. Z deseti navržených témat obvykle devět okamžitě smete pod stůl. Chce nemoci, dramata, rozvody... Prostě takové ty věci, o kterých se do kamery nikomu mluvit nechce, poněvadž si u toho připadá trapně. Ono to taky většinou je, ovšem umět člověka přesvědčit, že na rozmazávání nevěry nebo natáčení plastiky prsou přímo na operačním sále naopak vůbec nic trapného není, musí být základní dovedností každého reportéra.

Dneska mám ale štěstí. Prošly mi vzpomínky slavných na jejich původní povolání, výlet na letiště s celebritou, která nám předvede, jak letadlo osobně řídí, a upoutávka na koncert rockové skupiny (zde je to s podmínkou – hlavní rocker musí za to, že řekneme datum a místo

koncertu, ukázat svou malou vnučku). Leč celkové skóre je dobré.

Naproti tomu kolegyně Jarka je s naprostou tutovkou zahrána do kouta, odkud ovšem stále bojuje. Nabídla reportáž o zpěvákovi, který si před naší kamerou nechá ostříhat svoje legendární háro, jehož se nůžky netkly dvacet let.

Dramaturgyně: „To není zajímavý.“

Jarka: „No tak ale ty už mi tři roky, kdykoli s ním chci něco dělat, vždycky řekneš, že ho můžu natočit, jen když se v reportáži ostříhá!“

Dramaturgyně: „Fakt?“

Všichni ostatní přikyvujeme, protože je to pravda. Dramaturgyně nakonec tento argument uznává, aby oddychnuvši si Jarce vzápětí vyrazila dech: „Tak máš asi pravdu. Ale myslela jsem samozřejmě dohola.“

Porada končí, dramaturgyně odchází, polovina osazenstva stěží zadržuje slzy, druhá polovina vzteky a bezmocí pláče, aniž by se to pokoušela skrýt. Ráda bych si našla nějakou klidnější práci. Třeba v redakci publicistiky. Loupeže, vraždy a korupce by byly na moje hvězdami pocuchané nervy balzám...

EVA

Snaha byla... říkám si v duchu, zatímco sedím sama u kavárenského stolku a zajídám obrovským zmrzlinovým pohárem právě proběhnuvší rande. Můj nápadník odešel asi před dvaceti minutami. Předtím čtyřicet minut vyprávěl o svém životě a o práci pilota dopravního letadla. (Piloti se poslední dobou na seznamkách strašně rozmohli.) No, a když jsem se po té tři čtvrtě hodině poprvé dostala ke slovu já a mile se zeptala, jestli by chtěl vědět něco o mně, vyskočil jak panáček na pružince, bouchnul pěstí do stolu a zařval: „Tak tohle já fakt nemám zapotřebí!!!“ A odešel. Proto tady teď sedím sama, jen s tím pohárem. A nezaplaceným účtem samozřejmě.

Proč seznamka? Protože každý v mém okolí tvrdí, že zná nějaký pár, který se právě tímto způsobem seznámil a ti dva dotyční jsou spolu neskutečně šťastní. Pravda ovšem je, že ve skutečnosti jsem takovou dvojici nikdy nepotkala. Takže kdo ví, jak to je.

Každopádně ještě tak před dvěma lety jsem si vůbec nedokázala představit, že bych si psala, natožpak se scházela, s cizíma chlapama, který poznám na internetu. Založit si profil na seznamce mě donutil můj syn. Zrovna tehdy odmaturoval a našel si práci v Londýně, kam taky hned na podzim odjel. A byl by prý strašně rád, abych tady nebyla sama. Takže teď si každý týden skypujeme a já mu vyprávím, na jaký exoty jsem zase narazila. Říká, že to musím zkoušet dál, prý to jednou vyjde.

Fakt je, že párkrát už to vypadalo celkem dobře. Psala jsem si třeba s takovým sympatákem, který mi bez otálení prozradil svoje skutečné příjmení i bydliště, abych si ho prý mohla vygooglovat a nebála se s ním sejít. No, tak jsem to udělala. Sympaták měl facebookový profil plný fotek s manželkou a dcerou. A vůbec nechápal, co se to se mnou stalo, že už na žádné rande nechci.

Občas se těch divných nápadníků nahromadí tolik, že propadnu zoufalství. Když se to stalo naposled, zavřela jsem se večer v hotelu ve své ředitelské kanceláři a dost jsem se opila. V tomto